

Lukáš Kosař

SÁGA DEKADENCE

**Poslední
rozhrěšení**

Sága dekadence
“Kniha třetí“
Poslední rozhřešení

Lukáš Kosař

Nemusíme se bát tmy, ale toho, co mohou lidé skrývat ve svých srdcích. Skutečné nebezpečí často nevychází z neznáma, ale z lidské povahy a činů, které mohou být krutější než jakákoli noční můra.

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci, 1. vydání a 153.eknihy v edici Solis
Autor © Lukáš Kosař
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN

978-80-88525-81-3 (epub)

978-80-88525-82-0 PDF

Všechny postavy, společnosti i místa uvedená v této knize jsou fiktivní.
Jakákoli podobnost s reálným světem vyjma popisu míst nebo skutečnými
osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

*Všechny ilustrace a obrázky v knize jsou vygenerovány
pomocí umělé inteligence služby Microsoft Designer.
Mapa světa byla vytvořena pomocí platformy Inkarnate
určené pro tvorbu map.*

Anotace

Poslední rozhřešení a konec jedné éry. Soudný den pro Lendárii se nezadržitelně blíží. Válka, slepá a nemilosrdná, dopadá na všechny bez rozdílu, drtí sny a mění realitu v popel. V prachu bitev padají hrdinové i zbabělci, jejichž jména budou vytesána do kamene jako varování pro budoucí generace.

Kdysi rozdělená Lendárie povstává sjednocená tváří v tvář hrozbě, jaké dosud nečelila. V jednotě zrozené z nejvyšší nouze se zrcadlí skryté hrdinství a nezištná obětavost jejích obyvatel. Postačí však tato křehká aliance k zastavení mocného nepřítele, jenž se s nelítostným odhodláním valí na jejich země?

V této osudové chvíli mnozí objeví v hloubi svého nitra nečekanou sílu, odvahu a mnozí z nich obětují své životy pro budoucnost svých dětí a záchranu svého světa.

Therret a jeho rodina, sužovaní dlouhými a strastiplnými boji za spravedlnost, touží po kýženém míru a chvíli, kdy budou moci s klidným svědomím pověsit zbraně na hřebík. Je jim však tento klid skutečně souzen?

Na nebezpečné pouti do neznáma se také proplétají osudy Adelara a Kamar. Naleznou vytoužené štěstí a naplnění, o kterém v Lendárii mohli jen snít? Nebo bude jejich štěstí draze vykoupeno?

Tvář Lendárie bude navždy změněna, ale i v nejtemnější hodině, kdy se zdá vše ztraceno, se rodí naděje. Otázkou zůstává, zda bude vůle ji správně uchopit.

Mapa

Mapa zobrazující kontinent zvaný Lendárie a jeho okolí, kde se dosud odehrával celý příběh, stále zůstává jako hlavní dějiště. V tomto posledním díle však Adelar a Kamar zavítají na zcela nový kontinent zvaný Calandie.

Mapy jsou ke stažení na oficiálním webu nakladatelství Solis v sekci bonusy

www.solis-nakladatelstvi.cz/bonusy

Případně se můžete dostat rovnou na mapu prostřednictvím odkazu níže

Mapa Lendárie: [Zobrazit mapu v PDF](#)

Mapa Calandie: [Zobrazit mapu v PDF](#)

Anebo pomocí QR kódu

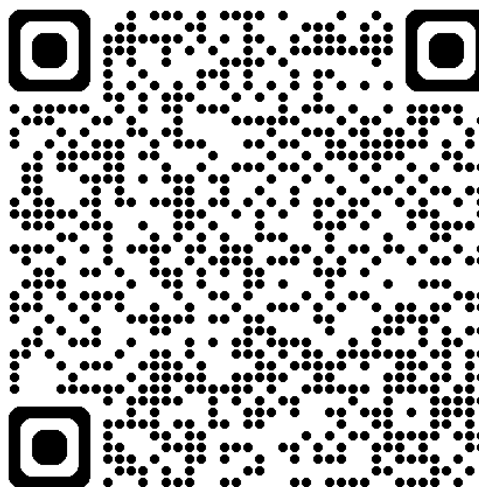
Mapa

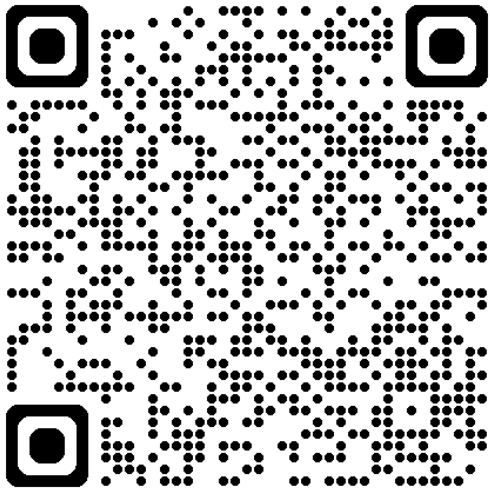
Lendárie

Ma

pa Calandie

Pokud byste měli potíže se stažením nebo by pro vás odkazy nebyly funkční, kontaktujte přímo nakladatelství Solis. Mapy vám velice rádi zašlou.

Kromě map naleznete na konci knihy také Kodex, kde si můžete přečíst doplňující informace k zemím, které se objevují v příběhu. Tento průvodce vám umožní nahlédnout hlouběji do světa Lendárie a Calandie a dozvědět se doplňující informace o místech, jimiž naši hrdinové procházejí.

Část první

Tichá fronta

I.

V e středu místnosti, kolem masivního dřevěného stolu, se skupina mužů s vážnými výrazy sklání nad rozloženou mapou Lendárie. Posunují po ní dřevěné figurky, symboly vojenských uskupení, s taktickou přesností a promyšlenou strategií.

Klapání figurek a šelest látkou podlepených podstavců po papírové mapě se mísí s tlumenou debatou přítomných. Vyměňují si tiché poznámky, analyzují situaci a navrhují různé varianty postupu.

Modře zbarvené figurky, představující vojska Ratradonu, putují po mapě z jejich ostrova na dřevěných lodích směrem k pevnině. Jejich první zastávkou je Kupecký ostrov, který bez větších problémů obsazují.

Poté jsou modré jednotky přesunuty směrem k břehům pevniny, konkrétně do Theory, Větrnova a Fahreru.

V čele této skupiny mužů stojí sám generál. Jeho tvář je zbrázděna mnoha lety strávenými ve službě a jeho krátké, prořídle vlasy jsou sčesané dozadu. Dlouhý knír, pečlivě upravený, mu dodává autoritativní vzhled, stejně jako ostře řezané rysy a krátká bradka. Úzké zelené oči mu září chladnou inteligencí. Když promluví, jeho hlas, silný a pronikavý, protne okolí a všichni muži okamžitě umlknou a naslouchají mu. Ví, co dělá, a jde z něj respekt.

Jeho úmysly však nejsou tak čisté, jak by se mohlo zdát. Vykonává sice vůli svých pánů, s plným vědomím a rozmyslem, pro svou zemi, ale plány jím stvořené mají zmařit mnoho životů. Ví, že je nástrojem a armáda je prodlouženou rukou jeho rozkazů a prostředkem zkázy.

Generál, pevně držící dřevěnou hůlku, ukazuje na mapě směr postupu. S její pomocí posune modré jednotky k břehům pevniny, kde je následně nechá vystoupit na souš.

Modře natřené figurky se po vylození střetávají s červenými jednotkami, které jsou roztroušeny podél pobřeží. V těchto místech vypukají lité a krvavé boje. Červení obránci, ačkoliv stateční, podléhají pod náporem modrých jednotek a brzy padají k zemi. Plán invaze, který byl označen jako odvážný a jednoduchý, se tak začíná stávat krutou realitou.

Místnost, kde se odehrává plánování invaze, je zalita denním světlem pronikajícím skrze velká okna. V tyto letní měsíce sluneční záře příjemně

zahřívá i jinak chladnou, dlážděnou podlahu.

Vysoký strop nad nimi podepírají silné dřevěné trámy táhnoucí se přes celou šířku sálu. Kamenné stěny doplněné dřevoryty na mnoha místech pokrývají tapisérie, které vyprávějí historii ostrova.

Na vzdálenějším konci síně se nachází krb, nyní nepoužívaný, ale stále impozantní. Nad jeho římsou pyšně visí erb ve tvaru štítu, na němž se v modrém poli nachází kříženec mořského hada a marlína – znak rodu Pánů z Ratradonu.

Poradu nejvyšších zástupců armády náhle přeruší skřípot otevírání dvoukřídlých dveří. Skrze ně vejdou tři postavy, kterým se okamžitě všichni přítomní, včetně generála, hluboce klaní.

Venku na ulici panuje ruch, na pobřeží kotví stovka plachetnic, a právě probíhá jejich nakládání zásobami. Vojáci fasují výbavu v kasárnách, velící důstojníci předčítají nastoupeným jednotkám rozkazy. Někteří vojáci se už dokonce nalodují.

Davy lidí mávají na mladé muže, aby je povzbudili. Oni ale moc dobře vědí, že se jich mnoho vrátí domů v rakvích. Na záměr své vlády nehledí jako na monumentální událost a smysluplný čin, ale jako na možnou katastrofu pro jejich dosud klidnou ostrovní zemi.

V rámci vyšších zájmů své vlády budou přinuceni vraždit. A i ti, co nejprve reptali, budou nakonec nepřátele kosit ve jménu své země ještě velice rádi.

Do večera odplouvají z přístavišť po celém Ratradonu poslední plachetnice. Míří za horizont, zatímco na nábřeží zůstává ticho a prázdnota po těch, kteří odpluli. Zůstává jen šelest větru ve vlasech a vzpomínky na jejich odhodlané tváře.

Na jedné lodi, která vyplula z hlavního města Silvandoru, se nachází i Galen. Byl mladý a prozíravý muž, ale zároveň jen pouhý pěšák – nahraditelné kolečko v soukolí.

Měl však vyšší ambice, než se nechat zabít v nesmyslné válce. Jeho sny však pohřbily rozkazy, které obdržel před několika dny. Pravděpodobnost, že zemře, je příliš vysoká.

II.

Předevčírem v Esfeldu

Uslzená letní přeháňka a duha vypínající se vysoko na nebi. Therret seděl ve své pracovně u stolu a tupě zíral na nepopsaný list papíru. Vzal do

ruky brk, namočil ho do kalamáře a zhluboka se nadechl.

„Drahý příteli...“ napsal, ale pak se rozmyslel, papír zmuchlal, odhodil ho a sáhl po čistém archu. „Králi Lingarte, posílám do tvých rukou urgentní zprávu...“

Pero střídavě namáčel do inkoustu a zanedlouho měl dopis napsaný. Svěřil ho poslovi, kterému dal pro tento úkol rychlého koně a instrukce k předání. Stejně tak napsal dopisy pro všechny ostatní, Haralda Železného, Demnona z Arky, erijského velmistra a mistra Donhara z bratrstva. Posléze napsal zprávu i Pánům z Trintu do Kaštanového pobřeží.

Vzhledem k neblahým zjištěním, která vyčetl z korespondence únosce Lilly, Konetha Borkula, musel jednat. Potřeboval si být jistý, že udělal vše, co bylo v jeho silách.

Nechtěl za žádnou cenu vyvolávat planý poplach a paniku, ale Ratradon se pravděpodobně pokusí napadnout střední Lendárii. On je jediný, kdo může všechny včas uvědomit, aby se stihli připravit. Není jasné, kdy k tomu dojde – pokud už náhodou není pozdě...

Občas si během psaní něco zabrblal. „Kvůli problémům tady na pevnině jsme je přehlíželi a nenapadlo nás, že ve všem mají prsty oni, Páni z Ratradonu,“ šeptal si pro sebe Therret. „Vychytralé, zrádné svině...“ nadával a žmoulal ve zpoceně ruce psací brk.

Bude muset ještě dnes celé rodině včetně svého lidu oznámit, jaká další pohroma se žene na Lendárii. Možná v dohledné době nezasáhne Maril, ale Theora a Větrnov s velkou pravděpodobností zažijí krušné časy jako první.

Jako spřátelená země bude muset Esfeld vyslat do Theory posily, aby ratradonské síly v případě invaze pomohl theorské armádě zastavit nápor nepřítele. Ostatně, jako všechny zbývající země, které budou mít doufejme zájem na tom, aby nepřítel nezpustošil jejich domovy.

Esfeld není členem Paktu, přesto bude bojovat. Ostatní země ale pakt stvrdily a měly by dodržet jeho ujednání. Pokud budou Theora a Větrnov napadeny, pakt v takovém případě říká, že mají ostatní členové napadené zemi dokonce povinně přispěchat na pomoc.

Měl z toho těžkou hlavu. Myslel, že bude konečně žít v klidu, ale život se mu rozhodl stavět do cesty další překážky.

Přemítal, zda nevidí všechno příliš černě, ale na základě jeho zkušeností bylo jasné, že k invazi z Ratradonu dojde.

III.

O něco později téhož dne

„Neříká se mi snadno, co se ode mě za chvíli dozvíte,“ prohlásil Therret, jehož hlas se nesl jídelnou. Očima přelétl po tvářích přítomných. Jednu ruku měl položenou v klíně, zatímco tou druhou svíral skleněný pohár vína na stopce. Rudý mok se v něm vlnil a odrážel světlo plápolajících svíček umístěných v trojramenných, postříbřených svícnech.

Katherine a Emily už byly v obraze. Therret jim stačil vše sdělit, ale Anna, Vivienne a Nils, který byl navíc jejich hostem, neměli o ničem ani ponětí.

Jejich tváře vyjadřovaly zvědavost a očekávání, ale zároveň i lehké znepokojení. Therret si byl vědom závažnosti svých slov, a proto se snažil najít ta nejvhodnější, která by je nevyděsila víc, než je nutné.

Zhluboka se nadechl, jako by nabíral sílu. Položil pohár vína, který jemně cinkl o povrch stolu, a opřel se oběma pěstmi o stůl.

„Když jsem osvobodil Lilly ze spárů vraha rodičů Katherine a Anny, našel jsem u něj všemožné dopisy. Vyšlo z nich najevo, že původcem všech potíží, které jsme před...“ zamyslel se, jako by hledal v paměti ten správný časový údaj, „asi před dvěma, třemi lety urovnávali, je Ratradon. Víte, ty sračky, počínaje napadením táborů v Theorské kotlině, vraždění ve sněmu a tak dále. Chtěli proti sobě poštvat Theoru a Maril. Pak by se do takového konfliktu mohli zapojit všichni ostatní a válka by zničila Lendárii. Jednou provždy.“

Therret udělal krátkou pauzu, aby dal přítomným čas strávit jeho slova.

Anna pozvedla ruku, jako by se chtěla na něco zeptat. „Můžeme ty dopisy považovat za pravé? Co když je měl u sebe schválně?“

Therret odevzdaně přikývl. „Můžeme, bohužel. Dohromady všechno dává smysl. Koneth Borkul byl užitečnej zmetek, kterej pracoval jak pro Gladeina, bývalého císaře Marilu, tak i pro Ratradon. Mám důvod se domnívat, že Páni z Ratradonu po všech neúspěšných pokusech vyvolat mezi zeměmi nějaké větší rozbroje vezmou věci do vlastních rukou. Přijdou si pro nás a začnou Theorou a Větrnovem.“

Anna se opřela a nechala si na klín vyskočit kočku, která se náhle objevila pod jejíma nohama a dožadovala se packou pozornosti.

Vivienne se zamračila a na jinak hladkém čele jí vyskočily dvě řady vrásek. „Jaký by k tomu měli důvod?“

„Nevíme, ale může to souviset s historií... Tehdy během Velké války zachránili střední Lendárii kůži. Poslali sem na základě žádosti Spojených armád svoje vojáky, aby zastavili invazi severanů a jižanů. Zadařilo se, ale oni z toho měli tehdy pěkný hovno... A ke všemu se jim vzbouřili generálové, kteří tady s pomocí svých vojáků obsadili rozsáhlá území. Tak mimochodem vznikl Větrnov a Kaštanové pobřeží.“

Nils poklepal prsty o desku stolu. „Že by si po takový době přišli vzít nějakou kořist? Změnit na kontinentu zaběhnuté pořádky a poměr sil? Po víc než pěti staletích od Velké války? Opravdu?“ zeptal se s nedůvěrou v hlase. Prsty bubnoval po desce stolu v rytmu svých myšlenek.

Therret lehce pozvedl obě ruce dlaněmi k nim. „Možná, ale ten pravý důvod budeme muset teprve zjistit.“ Sám si nebyl jistý, jaký motiv by Pány z Ratradonu mohl k takovému činu vést.

„Jak silný je Ratradon? Theora má přece nejsilnější armádu na pevnině, nemám pravdu?“

„Dobrá otázka, Anno. Dost, mají určitě početné loďstvo a v jejich snažení jim podle mě pomůže ostrov Jasar, který je jejich spojenec, možná do toho zatáhnou i ostrov Islanar. Na straně Ratradonu může stát moment překvapení, kdy by teoreticky mohli překonat theorské loďstvo, vylodit se ve Větrnovu, možná Fahreru a Theore, včetně oblehnutí pobřežních měst a přístavišť, vytvořit námořní blokádu a ideálně se spěšně pokusí dobýt Karlův Kámen, hlavní město Theory,“ vysvětlil Therret. Jeho slova kreslila v myslích přítomných obraz možné katastrofy.

Anna přikývla a spojila si prsty obou rukou. „Dobrá... Takže jsme v prdeli, že?“

Katherine se narovnala na židli, přehodila nohu přes nohu a rozvířila svou vůni mátové čokolády kolem sebe. „Kdo ví... Havran poslal spěšné dopisy do všech zemí. Pokud odpoví na volání, máme velkou šanci, že ratradonské zaženeme do moře. V opačném případě...“ Katherine udělala pauzu a její pohled byl plný nejistoty.

„V opačném případě jsme v prdeli, jak jsem říkala,“ dopověděla Anna to, co se její sestra zdráhala vyslovit nahlas a věnovala jí úšklebek.

Katherine naopak Anně z žertu ukázala jakési sprosté gesto, čemuž se její sestra potichu zahihňala.

Therret se zachmuřil a sklopil oči k desce stolu, až mu prameny tmavých vlasů spadly do obličeje. „Spíš nás bude čekat dlouhá a krvavá

válka. Ratradon může Theoru snadno sevřít do kleští, pokud se bez problému vyloží ve Větrnovu a Fahreru.“

„Jestli se vůbec nějaká invaze uskuteční...“ přemýšlel nahlas Nils pohrávajíc si s prázdnou broušenou sklenkou na víno.

„Měli čas několik staletí se na nás připravit. Právě teď si třeba řekli, že nastala pravá chvíle. Snažili se přes prostředníky, nevyšlo jim to, teď už nemusí dál vyčkávat,“ vysvětloval Therret. „Mohou mít už dávno připravenou flotilu, kterou pomalu a potichu stavěli. A také vyrobené vybavení pro armádu a dost zásob. Armádu budují všechny země, proto nikomu nepřišlo nic výrazně podezřelého, jestli tak dělali dlouhá léta... Kromě toho se během staletí v zemi vyvíjela politika, zájmy a lidé, kteří jim vládou. A teď se rozhodli...“ Therret dokončil větu a Nils si uvědomil, že by ho už neměl víc dráždit.

Katherine si nápadně odkašlala, čímž upoutala pozornost všech přítomných. „A teď pointa, ke které jsme se chtěli dostat. Než jsme se tady sešli, přišly nám zprávy z Ratradonu od našich lidí z bratrstva. Opravdu se něco chystá, během dne až dvou nejspíš vyplují. Nechceme vás strašit, ale hrozba je skutečná...“

Therret dal za pravdu Katherine a jeho hlas byl stejně vážný jako její. „Přesně tak. Nevyvolávali bychom planý poplach.“

Vivienne sebou škubla, jako by jí projel mráz. „Co bude s Lilly? Vždyť po tom všem právě odjela na univerzitu...“

Emily posmutněle na všechny koukla a zastavila se u Vivienne. „Dáme jí vědět. Stejně by se o tom dozvěděla,“ řekla tiše.

„A já napíšu Renrymu, jestli chceš, Havrane,“ nabídl se Nils.

„Budeš hodný, děkuju. Nechci ho tahat od rodiny, ale stejně by přišel, jakmile se dozví, k čemu se schyluje.“

I když si všichni mezi sebou vyměňovali oční kontakt, nakonec se vždy zabořili pohledem kamsi před sebe, jako by do prázdna. Ticho v místnosti by se dalo krájet.

Therret se neustále nadechoval a chystal se, že něco řekne. Věděl, co říct, ale ničilo ho, že tento večer je nejspíš poslední, kdy na dlouhou dobu tuto velkou rodinu uvidí pohromadě.

Emily nakonec napětí přerušila: „Měli bychom se domluvit, co podnikneme teď. Jaký bude mít kdo úkol...“

Therret pouze přikývl a výmluvným gestem dal najevo, že Emily řekla vše potřebné za něj. Nyní už se jen zvednout, vzít své manželky a

Annou a s těžkým srdcem oznámit svému lidu dole ve městě, co se řítí na střední Lendárii.

Čas tiká, esfeldská armáda musí zajistit bezpečnost země, kdyby se náhodou síly nepřítele provalily až do Marilu. A její část bude muset odjet do války po boku Theory, aby k tomu raději vůbec nedošlo.

Esfeldští vojáci, kteří s Therretem odjedou do Theory, jsou možná v kontextu nadcházející války bezvýznamnou silou, ale on si s sebou bere vycvičené, věrné a připravené muže, které nehodlá poslat do první linie v prvním boji, ke kterému dojde. Naopak pro něj nebo s ním budou plnit důležité úkoly a chránit jeho a ty, kteří s ním odjedou.

IV.

Večer

K překvapení všech, lidé v podhradí po oznámení blížícího se nebezpečí nezapnikali. Ve vzduchu se sice vznášela aura nejistoty a pocit strachu, ale po tom všem, co prožili, věřili, že už nemůže být hůř. Natož, když je nebezpečí zatím daleko od nich.

Mezi Esfeldem a nepřítelem přece stojí v ideálním případě několik stovek tisíc mužů, kteří budou střední Lendárii bránit zuby nehty jako jeden muž. Nebo snad ne?

Therret si přál zůstat optimistický, ale pokud Páni z Ratradonu rozhodli o invazi, jsou si zcela jistí svým záměrem. Posílají na pevninu sílu, která může smést z cesty všechny obránce. Anebo vědí, že ne všichni budou tak ochotní poslat své muže k obraně Theory a jejich obilnice, Větrnova. I přesto, že jim vyslání pomoci nařizuje Pakt.

Co když nebude vůle, aby se Demnon zrovna nyní zajímal o problémy Theory, protože mu doma v Arce ty jeho přerůstají přes hlavu?

Kaštanové pobřeží se zajisté obává nepokojů v Arce, které by je mohly zasáhnout. Přesto by své muže měli na západ vyslat.

A Erijsko? Jak moc zaměstnává řád válka s jižany? Dost, ale stále mají podle Therreta značné rezervy, aby poslali, co mohou, na obranu proti Ratradonu.

Harald z Marilu jistě své muže do Theory vyšle. Stačil ji během posledních dvou let pozvednout z popela a pomoc napadenému sousedovi bude považovat za důležité poslání. Budou ale tyto posily stačit k výhře nad Ratradonem?

Když se lidé ve světle loučí a luceren rozešli s rozporupnými pocity do svých domovů, Therret se vrátil rovnou do své pracovny. Katherine s Emily začaly ještě večer rychle plánovat možné scénáře obrany Esfeldu. Anna dorazila za nimi a učila se.

Nils poslal zprávu Renrymu a chvíli v přátelském duchu klábosil s Vivienne. Všichni se cítili pod psa, ačkoli nikdo sám za sebe nepřiznal, jak moc...

Therret poslal Lilly krátkou zprávu, pro nezasvěceného nesrozumitelnou, ale ona věděla, jak zašifrované dopisy z Esfeldu číst...

Nikdo nechtěl, aby znovu přerušila studium. Bylo jim však jasné, že v Trimtu na univerzitě nebude chtít vzhledem k okolnostem zůstat. A proto

bude lepší, aby se o všem dozvěděla jako první od své rodiny.

V.

Dalšího dne, Ratradon

Každou minutu duní na dřevěných lávkách tisíce vojenských bot a míří na paluby podlouhlých plachetnic s pevným kýlem a ostrým klounem, schopným prorážet nejen vlny, ale i nepřátelské lodě.

Mnoho z nich má na palubách napevno přidělané balisty a praky, aby aby mohly z dálky drtit nepřátelská plavidla i zasypávat střelami pobřežní města.

Slunce svítí, příjemně fouká od moře a na stěžních lodí vlaje vždy dvojice vlajek. Jedna jako znak samotného Ratradonu, stříbrná hvězda s náznakem vlnobití na černém pozadí, a druhá, se znakem Pánů z Ratradonu – křížencem mořského hada a marlína na modrém poli.

Oslavné troubení se rozléhá po celém pobřeží. Z přístavů napříč celým ostrovem vyplouvají lodě a míří na východ. Impozantní pohled, stovky plachetnic napěchovaných živou silou a zásobami.

Shromažďují se na širém moři a při pohledu z výšky tvoří pravidelný, jednolitý vzor. Nahnědlé dřevo kýlů v kombinaci s bílými plachtami vytváří na modré hladině úchvatnou a přesto děsivou scénérii.

Jakmile jsou všechny na moři, na lodích zcela vpředu zatroubí povel k formaci a pravidelný vzor se začíná rozpadat na flotily. Všechny sice plují na východ, ale rozptylují se do různých směrů, podle cílů, kterých mají dosáhnout.

Galen, mladý uvědomělý voják, seděl v podpalubí s ostatními muži. Mnozí však dostali mořskou nemoc. Lodí se rozléhalo dávení mužů, kteří se tísnili u sudů a zvraceli.

Jejich flotila mířila směrem ke Kupeckému ostrovu, který se nachází na půli cesty mezi Ratradonem a pevninou.

Neutrální území, kde kotví lodě obchodníků z mnoha zemí. Budou ho muset během několika hodin celý obsadit, možná jen dočasně. Následně vyplují směr Theorské království, kde je čeká hlavní úkol.

Flotily, které se k břehům dostanou dříve, potopí podle plánu theorské loďstvo a oni, Galen a jeho spolubojovníci, po vylodění oblehnou samotný Karlův Kámen, hlavní město království. Pokud padne, získají pravděpodobně celou zemi bez zbytečně dlouhého dobývání.

Někteří, včetně Galena, nebyli až tak optimističtí. Možná se dokáží na březích poblíž města vyložit, ale obléhání Karlova Kamene, pokud se vydaří, zmaří desítky tisíc životů. A jestli Theore přijde na pomoc někdo zvenčí, budou to oni, koho nepřítel sevře do kleští a rozdrťí do posledního muže. Nejprve je ale čeká Kupecký ostrov a už tam existuje šance, že mnozí, a on mezi nimi, padnou.

Do podpalubí sešel důstojník v doprovodu dvou poddůstojníků a nahlas přečetl rozkazy. Galen cítil, že ho posílají do nuceného, nesmyslného konfliktu. Byl voják, musel za svou zemi bojovat, ale ne tímto způsobem. Bude však muset, pokud chce přežít.

Měl chuť důstojníkovi, už jen kvůli jeho povzbuzující řeči, nakopat zadek. V překladu totiž všem mužům oznamoval, že na Kupeckém ostrově mají povoleno zabít každého, kdo se nevzdá. Samozřejmě včetně civilistů. A nemusel ani říkat, že kdo neuposlechne rozkazů, bude čelit vysvětlování svému veliteli... Důstojník se snažil mluvit povzbudivě, ale jeho slova vyznívala spíše jako výhrůžky.

Udržel se. Nechtěl strávit celou plavbu v žaláři na spodní palubě, ačkoli jeho druhé já přesně tohle chtělo. Pozdržel v sobě veškeré choutky a kecy řečnického důstojníka nenápadně rozdýchal.

VI.

O mnoho hodin později

Galen stanul suchou nohou na pevnině Kupeckého ostrova. Kolem něj se rozprostírala spoušť. Na moři probíhala blokáda přístaviště, aby nikdo nemohl vyplout ani připlout.

Jedním z důvodů bylo, aby ochromili obchod Theory, která skrze Kupecký ostrov obchodovala ve velkém se všemi západními ostrovy, včetně obchodníků, kteří připlouvali až z Alahaambdoru. Tímto okamžikem se obchod zastavil a brzy se o tom dozvedí všichni, kteří se k ostrovu, byť nevědomky, přiblíží.

Lidé zděšeně prchali do vnitrozemí ostrova, ale Galen a jeho jednotka je naštěstí neměla pronásledovat. Byli součástí armády, která měla za cíl především obsadit město. Jediné a zároveň přístavní město na ostrově, kde se odehrávaly všechny obchody.

Akce se neobešla bez menších problémů. Byli nuceni bojovat se stráží v ulicích, ale v početní převaze je brzy rozsekali na kusy. Zbytek se vzdal, a když oblehli i citadelu uprostřed města, bylo rozhodnuto o výsledku.

Ze začátku na ně začali z citadely pálit salvy šípů z dobře bráněných ochozů, obklíčilo je však několik stovek ratradonských vojáků, a když bylo jasné, že zde jinak zemřou a pomoc v nejbližší době nemá jak dorazit, vyvěsili bílou vlajku a kapitulovali.

Správce, nejvyšší úřad na Kupeckém ostrově, odevzdal město do rukou přítomného velitele. Ratradonští obránce citadely ušetřili, ale pro jistotu je uvrhli do vězení, kdy pro tento účel posloužila i samotná pevnost.

V ulicích města se sice ještě odehrávaly menší šarvátky posledního vzdoru, ale brzy bylo jasné, že je konec. Vše se událo během dvou hodin. Odpor rychle potlačili a město spadlo do rukou ratradonského vojska.

Galen se musel bohužel opět nalodit a pokračovat s ostatními v cestě. Někteří měli ale větší štěstí. Zůstali na ostrově, aby ho okupovali po nezbytně nutnou dobu.

Na moři hořelo pár lodí, tři vojenské brigy a pět obchodních karavel, které se odmítly vzdát. Ratradonské loďstvo v přesile je však rozstřílelo na kusy. Zkáza byla dokonána. Lodě, které se pokusily o odpor, byly zničeny.

Salvy z děl se rozléhaly už během obsazování města, a tak nebylo překvapením, když po návratu na palubu uviděli v okolí přístaviště tu spoušť... Zbytkům lodí zbývalo jen pár chvil, než klesnou ke dnu...

Mrtvá těla, roztrhané plachtoví a kusy rozlámaného dřeva ze zničených lodí plovoucí na hladině. Už teď bylo Galenovi zle z hrůz, které během okamžiku napáchali. I on sám musel nuceně zabíjet, ale držel se zpátky, zatímco ostatní vraždili i nevinné obyvatele, kteří pouze prchali před postupujícím vojskem.

V okolí ostrova nyní korzovali jejich menší, rychlé válečné dvoustěžníky, které odchyťovaly zmatené obchodní lodě, jež neměly o obsazení ostrova ani tušení. Blokádu přístaviště pak zajišťovaly obrovské galeony. A celou zkázu dokreslovaly ty zničené či potápějící se lodě zalité plameny.

Jakmile Galen ztratil zájem sledovat venkovní dění, zalezl do podpalubí. Stejně už zase pomalu vyplouvali.

Našel si volné místo, opřel se zády o stěnu a zavřel oči. Vzpomněl si na tváře lidí, které viděl na Kupeckém ostrově. Na jejich zoufalé výrazy a slzy v očích. Uvědomil si, že to nejsou jen čísla v hlášení, ale lidé s vlastními životy a sny.

Galen si nebyl jistý, jestli dokáže ve víru těchto událostí zůstat člověkem. Báł se, že ho válka zlomí a promění v monstrum bez špetky

svědomí. Pokud do té doby nepadne...

Někteří vojáci se přirozeně netvářili moc šťastně a chápali celou invazi stejně negativně jako Galen. Svědomí jim nedovolovalo radovat se z násilí, které páchají na nevinných lidských bytostech. Věděli, že to, co dělají, není správné. Jejich mlčení a nesouhlasné pohledy mluvily za vše. Tvořili menšinu, ale jejich přítomnost dávala Galenovi alespoň nepatrnou naději, že ne všichni podleli válečnému šílenství.

Ostatní muži však oslavovali první úspěch a předháněli se mezi sebou v tom, kdo zabil víc lidí. Horší než zvířata. Nerozuměl tomu... Jejich chování Galena znechutilo. Nechápal, jak se mohou radovat. Jejich bujaré reakce byly v ostrém kontrastu s tichým nesouhlasem některých jedinců.

Říká se: „Neříkej hop, dokud nepřeskočíš.“ Čeká je složitější úkol, při kterém velká část jeho spolubojovníků padne. Obsazení Kupeckého ostrova je pouze předzvěstí toho, co je čeká v Theorském království.

Válka je nepředvídatelná kurva a vše se může rychle změnit. Možná se právě teď radují, ale následující dny většinu z nich, včetně jeho, možná čeká bídná smrt. Ale nyní se musel prospat... Únava byla silnější než jeho znechucení a obavy. Usnul s myšlenkami na to, co ho čeká.

VII.

Bariéry padly spolu se zničením bohů, na němž měl velký podíl i Therret. Do Lendárie a na okolní ostrovy začaly připlouvat první lodě pod neznámými vlajkami. Jejich osazenstvo často tvořili vyčerpaní a zdecimovaní námořníci, kteří vyprávěli o měsících putování nekonečnými oceány.

Většinou mluvili podobnou řečí, což usnadňovalo komunikaci. Bohové zřejmě nezamýšleli rozdělit lidstvo nespočtem jazyků, a tak si námořníci s místními navzdory dálce rozuměli. Zároveň bohové nikdy nepředpokládali své zničení, díky kterému se svět nyní otevřel.

Výprav, které dorazily do známého světa kolem Lendárie, se dalo zatím spočítat na prstech obou rukou. Byl to však první důkaz, že se mimo ni nachází i jiné kontinenty. Svět se rázem nezdál tak malý a jen pomyšlení, jaké příběhy se odehrávají v neznámých končinách, jaké země a jací lidé tam žijí, se zdálo neskutečné.

Potrvá nějakou dobu, než se informace o těchto námořnicích dostanou do širšího povědomí. Pak započne závod. Mnozí se budou chtít do těchto zemí plavit a objevovat je.

Naštěstí se tyto neznámé země nacházejí pravděpodobně tak daleko, že v nejbližší době nebudou schopny ohrozit už tak vypjatou situaci v Lendárii...

Ratradonská armáda pluje vstříc pevninské Lendárii

Nový svět

I.

Před dvěma lety vypluli Adelar a Kamar ze Žíznivého pobřeží v jižní Lendárii do širého světa. Cestou na tropických Horních ostrovech Cazzca, kde zastavili pro doplnění zásob, nabrali na palubu lodi Marianne domorodkyni Moani i se dvěma dětmi její zesnulé sestry – dívku Anyu a chlapce Camila.

Všichni prchali před svou minulostí, před prohnitou Lendárií, která je stravovala zevnitř jako jed. Toužili začít nový život za širými vodami, které před nimi ještě nikdo neprozkoumal. Aniž by tušili, po pádu bohů se jim tento sen mohl uskutečnit a dokázat, že svět je mnohem větší, než si mysleli.

Moani se rychle stala nepostradatelnou pomocnou silou pro Adelara a Kamar, kteří museli zajistit provoz celé lodi. Anya a Camilo, živé a zvědavé děti, většinou pomáhali s jednoduššími pracemi, jako třeba navíjení lan nebo čištění paluby. Rádi také lovíli ryby, které se dychtivě vrhaly na každou návnadu.

Po pěti měsících plavby, kdy se jim zdálo, že už nikdy neuvidí pevninu, narazili na první zemi. Jednalo se jen o tucet maličkých ostrůvků obklopených korálovými útesy, jejichž bělostné pláže se táhly podél azurového moře. Nikdo tam nežil, ale znamenalo to, že v dálce musí ležet rozlehlejší pevnina, možná i obydlená.

Všichni získali dostatek času, aby se během cesty lépe poznali. Kamar s Adelarem využili příležitosti a začali si vyprávět o své minulosti.

Adelar, bývalý člen elitních theorských jednotek, většinou postával u kormidla a jen tak hleděl na širý oceán. Začínal si být jistý, že na nějakou pevninu skutečně narazí. Zásoby jim měly vydržet s přehledem ještě celé měsíce. Neexistoval žádný důvod k obavám.

Přestože si oblíbil volnost, slanou vůni moře a společnost těch pár lidí, kteří s ním sdíleli loď, začal toužit po tom, aby zase mohl jednou vkročit na pevnou půdu. A i když si nechtěl nic z toho přiznat, chyběla mu akce, napětí a boj.

Pohlédl na kompas, když ho v tu chvíli vyrušila Kamar. Měla na sobě lehké oblečení, krátkou sukni a vyšíváný pruh látky, který jí zakrýval prsa. Bylo léto a slunce značně připalovalo. Svě perlově černé vlasy nosila

nejčastěji svázané v culíku nebo volně rozpuštěné, aby jí nepřekážely při práci.

Ačkoli byla jako jižanka už tak dost snědá, během těch několika měsíců se opálila a její pokožka působila dojmem, že se přetavuje v čokoládu. Jeho samotného sluníčko i vítr také dost ošlehal a spíše než bojovníka připomínal skutečného mořského vlka.

„Nikdy jsi mi pořádně nepovídal o své dávné minulosti,“ zeptala se ho zahloubaně Kamar stojící vedle něj. „O tom, že ses narodil na Ratradonu, vím, ale co dál...“

Moani s dětmi zrovna na přídi chytala ryby. Jejich smích se nesl po palubě a dodával plavbě na optimismu. Anya vykřikla: „Mám ho! Mám ho!“ a Camilo se jí snažil rybu vytrhnout z ruky.

„Ono toho totiž zas tak moc není. Na Ratradonu jsem se narodil ve městě zvaném Solnohřbet, kde jsem žil celé dětství,“ odvětil Adelar s mírným úsměvem, jehož koutky však vzápětí poklesly.

Kamar se zamračila a založila si ruce na prsou. „A co dělal muž z Ratradonu u theorských speciálních jednotek?“

„Mohlo mi být tak deset let, když jsme se přestěhovali do Theory. Nevím proč, ale zůstali jsme tam a získali občanství. Později jsem mohl narukovat do theorské armády. A protože jsem podle důstojníků vynikal, přijali mě o pár let později do speciálních jednotek,“ vysvětloval Adelar s lehkým nádechem nostalgie v hlase. Jeho pohled byl upřený na horizont, kde se nekonečný oceán spojoval s nebeskou modří.

„Neměl jsi někdy sen dělat něco jiného?“

Pokrčil rameny. „Ani ne. Když jsem poprvé chytil do ruky meč, cítil jsem, že jsem pro armádu zrozený. Vždycky mi tam šlo všechno samo.“

„Na čem jste ve speciálních jednotkách pracovali?“

Pohlédl na ni a zacukaly mu koutky. „Teď už ti můžu říct, co chceš. Kromě té zpackané operace na jihu jsme plnili různé úkoly v Theoře, Větrnovu, ale i za hranicemi. Většinou šlo o neutrální země jako Sněžná, zaniklý Izmar a podobně. Jeden čas málem mezi Theorou a Marilem vypukla válka, takže jsme se připravovali na různé akce. Naštěstí k tomu nedošlo.“

„Něco jsem o tom zaslechla.“

Přítakal. „Vím o tom dost, ale tady zacházíme do politiky Lendárie. Zrovna tohle nám už může být ukradené...“

„A doma jsi opravdu nikoho nenechal, když ses rozhodl plout se mnou?“

Nahodil úsměv, ale díval se před sebe. „Mámu a tátu už nemám, jsem jedináček a o příbuzných nic nevím. Ideální adept pro speciální jednotky, který neměl co ztratit...“

„Jak rodiče zemřeli, jestli můžu?“ zeptala se tiše.

„Tátu skolila nějaká nemoc, máma zemřela nedlouho po něm. Nic mě v Lendárii ve výsledku nedrželo. Jsem rád s tebou, Kamar.“

Udělala dva kroky a bokem se k němu přitulila. „Já taky.“

„Viš, nelituju, že jsme s sebou vzali Moani s dětmi,“ kývl ke trojici, která na přídí chytala ryby. „Zajistíme jim někde lepší život.“

„Ano, zajistíme.“

II.

Během dvou let, kdy Therret s rodinou v Esfeldu prožívali zasloužený klid – tedy ještě předtím, než Koneth Borkul unesl Lilly z univerzity – se Adelar s Kamar plavili vstříc novému životu.

Jejich cesta byla plná očekávání, ale i nejistoty. Opustili známé břehy Lendárie a vydali se do neznámých vod, vedeni touhou po dobrodružství a novém domově.

Ne vždy plavba probíhala podle plánu. Občas je zastihla v širém oceánu bouře, která mohla loď převrátit; vichr, jenž mohl rozlámat stěžně na třísky, a déšť, který mohl roztrhat plachtoví.

Jejich briga Marianne ale vydržela a přečkala všechny nesnáze počasí, i když menší opravy si během cesty vyžádala.

Čím dál častěji na nebi vídali různé ptáky nebo racky, kteří se stali vždy jasným znamením, že se nedaleko nachází pevnina.

Stále častěji naráželi na větší ostrovy nebo početná souostroví. Na skutečný kontinent sice zatím nedosáhli, ale ukázalo se, že Kamar měla pravdu. Mimo Lendárii určitě existuje nový svět, jen ho objevit...

III.

Současnost

Jednou k tomu po dlouhém korzování dálných oceánů konečně došlo. Na obzoru se objevilo souostroví, jehož silueta se rýsovala proti bleděmodrému nebi. Na první pohled mohli ihned spatřit pohoří zalité

mlhou, které se vypínalo vysoko nad nejrozlehlejší ostrov. Jeho vrcholky se ztrácely v hustých mracích a dodávaly krajině tajemný a majestátní vzhled.

Obepluli ho kolem dokola a na jeho východním pobřeží narazili na skromnější město s přístavištěm odděleném od okolní zástavby a středu města starobyrou kamennou hradbou. Když se dobře podívali, a protože to momentální počasí dovolovalo, naproti městu přes moře zahlédli siluetu další pevniny, která jako by vyrůstala přímo z vody.

Rozhodli se zde zakotvit, zjistit něco víc, a jakmile budou mít dostatek informací, poplují dál.

Slunce vcelku příjemně hřálo, ale vzduch profukoval od moře nápadně chladný, jako na podzim v Lendárii. Nejspíš dopluli až příliš na sever. Vítr si pohrával s plachtami jejich plavidla a přinášel s sebou vůni soli a mořských řas.

Místní námořníci jim pomohli zvenčí loď uvázat lany k mohutným trámům. Moani s dětmi se rozhodla zůstat na palubě a Adelar s Kamar zamířili do města.

Došlápli na dřevěnou podlahu mola, pod kterým rytmicky šuměly vlnky narážející do sloupů trčících z moře.

„Vítejte v Poslední výspě, přátelé. Odkud jste k nám připluli?“ zeptal se starý, vousatý mořský vlk. Jeden z těch, kteří jim pomáhali uvázat loď. Jeho tvář byla vrásčitá a opálená a oči prozrazovaly mnoho let strávené na moři.

„Z daleka, plavíme se mnoho měsíců a hledáme nové země,“ odpověděl Adelar.

Přeměřil si je a přitakal. „Není vás na lodi příliš málo?“ zeptal se s nádechem pochybností.

Zavrtěl hlavou. „Tak akorát, k ovládní lodě si vystačíme.“

Odpověď muž přehlédl a ptal se dál. „Zajímá vás něco?“ naznačil rukou k okolnímu městu.

„Pověz nám, kde jsme a kam se můžeme dál vydat,“ pobídla ho Kamar.

„Říkáme tady tomu Souostroví Jitřenka a tohle je jediné větší město. Ale támhle,“ ukázal přes moře, „leží další ostrov, říkáme mu Pustý. Ten je úzkým průlivem oddělen od kontinentu Calandie.“

Oba zpozorněli.

„Kontinent?“ vyhrkli jednohlasně.

Přikývl. „Musíte pocházet zdaleka. Uděláte nejlíp, když si ve městě od kartografa koupíte mapu. A jestli chcete někde začít, tak v Elvandoru,“ doporučil muž s přátelským úsměvem.

„Elvandar je nějaká země?“ vyzvídala Kamar.

„Království na pevnině, je odsud nejbliž,“ vysvětlil námořník.

Adelar položil přátelsky ruku na jeho rameno a ukázal do míst, kde se měl nacházet onen kontinent. „Je tam takových zemí víc?“

„Je, ale z těch větších stačí, když vám řeknu, abyste si dávali pozor na Érii. A na moři si dávejte bacha na lodě plující pod jejich vlajkou. Sevřená pěst s vavřínovými větvíčkami, tak je poznáte.“

Natočil hlavu lehce v bok. „Proč bychom měli?“

„Zemi vede diktátor a jsou na nože s Elvandorem. Docela si vyskakují a jestli vás přepadnou, odtáhnou tu vaši loď bez vlajky do jejich přístavů. A co se vás a posádky týče, kdo ví...“

„A je tady ještě jiné, bezpečné místo, kde můžeme bez obav vystoupit na pevninu?“ zeptal se Adelar a sundal ruku z jeho ramene.

„Taková místa jsou, ale až třeba ve vnitrozemí nebo na druhé straně pevniny. Kupte si mapu a případně se poptejte.“

„Počkej a tohle je největší kontinent široko daleko?“

„O žádném jiném nevíme, ale pokud jde o království Elvandar, máte tam šanci na dobrý život. A na jihu je i velmi vlídné počasí.“

Po krátkém rozhovoru se rozloučili s námořníkem a zamířili rovnou mezi první domy.

Kamar chytila Adelara za ruku a zastavila ho. „Takže jsme na okraji nového světa, kde začneme od začátku...“ vyslovila zamyšleně bez přesně položené otázky, aby si snad zvolil, co odpoví.

„Asi ano...“ odpověděl nejistě.

Doufala v rozsáhlejší odpověď. „Aspoň jsme pryč z Lendárie...“

„Poslyš, lidé budou asi všude na světě stejní. Nevybereš si. Tady mají Érii pod vedením diktátora, v Lendárii jsou zase jiní šmejdi.“

Odpověď ji konečně uspokojila, přikývla a pobídla Adelara, aby pokračovali dál. Míjeli stánky s potravinami, kde se prodávaly čerstvé ryby, exotické ovoce a koření. Skrze dav lidí se prodrali do spletitých uliček, které vedly do nitra města. Ulice byly plné života a ruchu. Lidé se navzájem zdravili a smáli se.

„Víš, jenom jsem si asi vysnila něco jiného. Nějaký ráj na zemi, kde budeme ležet na pláži a pozorovat modré moře a nebe s chomáčky mraků,“

přiznala Kamar s lehkým úsměvem. „Jsem asi přece jenom naivní.“

Adelar se rozhlížel po vývěsních štítech, ale Kamar dobře vnímal. „Taková místa jsou, ale kromě těch pláží tam není nic jiného, nic pro život,“ odpověděl s praktickým pohledem na věc.

„Já vím... Rozumíš, co tím myslím...“

Hodil po ní okem a přikývl „Vím.“

Konečně se před nimi zhmotnila masivní hradba postavená z velkých kamenů, otesaných do kvádrů všech myslitelných velikostí. Kameny do sebe úplně přesně zapadaly. Hradba se obtáčela kolem středu města a kónicky se zužovala na vrcholu, takže stěny vyrůstaly vzhůru pod mírným úhlem.

Otevřenou bránou vešli dovnitř. Stejně úzké ulice, ale tentokrát lemované vysokými domy, které ale postrádaly jakýkoliv cit pro estetiku. Jen dřevo, kámen a cihly sestavené do podoby domu. I když slovo dům nabývalo v Poslední výspě nového významu... Dalo se v nich jistě žít, ale chyběly jim jakékoli ozdoby, detail či pocit útulnosti.

Kromě silného zápachu ryb a kouře si nemohli moc stěžovat. Částečně dlážděné ulice a žádné splašky tekoucí mezi domy dělaly město čistším, než na co byl Adelar zvyklý. Přesto však působily ponuře.

Adelar během chůze spatřil vedlejší uličku, kam Kamar zatáhl a postavil se přímo před ni, aby mu musela hledět přímo z očí do očí.

„Ty tvoje otázky... Aby bylo jasno, lituješ něčeho, Kamar?“

„Já... zklamaná být nemůžu, ale co se vás ostatních týče, hryže mě svědomí. Nevím, jestli s tímhle novým světem budete spokojeni...“ odpověděla s nádechem viny v hlase.

„Tohle si myslíš, Kamar?“ pousmál se. „Nepředpokládal jsem, že doplujeme do pohádkové země ozářené růžovou duhou, pobíhajícími jednorožci a kouzelnými vílami. Čekal jsem, že život vypadá všude podobně.“

„A co Moani, Anya a Camilo? Žili v tropickém ráji a já je přivedla do šedi...“ Její pohled sklouzl k zemi, jako by se styděla.

Pozvedl jí za bradu hlavu, aby se mu znovu podívala do očí. „Přistáli jsme severněji, než jsme měli. Ten chlap říkal, že je jižněji normální klima. Očekávám zelenou krajinu jako v Lendárii a ne šed' jako na tomhle ostrově.“

„Já doufám...“

„Hele, my všichni jsme z nějakého důvodu utekli sem. Možná zažívají lidé napříč Calandii svoje problémy, ale ty, kvůli kterým jsme utekli, jsou pryč, zapomenuté. Musíme se teď snažit najít vhodné místo tady a zapadnout.“

„Ale co ten konflikt mezi Elvandorem a Érií?“

Pokrčil rameny. „Bojuje se všude a tohle místo očividně není výjimka, ale jestli se budeme moct boji vyhnout, uděláme to. Chci pro nás nalézt místo, kde je klid.“

„Děkuju...“ zašeptala Kamar.

Jemně ji rukama stiskl okolo obou paží. „Neviň se. Začneme tady nový život. Kromě toho víme o zdejší situaci a možnostech, kde bychom mohli žít, zatím velice málo.“

„Asi máš pravdu... Mluvili jsme s jedním člověkem a Elvandar a Érie určitě nejsou jediné země...“ dodala Kamar optimisticky.

„Ano, teď pojďme zpátky.“

Vyšli zpět na hlavní ulici a pokračovali v hledání. Brzy objevili vývěsní štít znázorňující napůl srolovanou mapu. Rovnou vešli dovnitř.

Jako první ucítili vůni papíru, inkoustu a barev. Zdi i stoly byly nepřekvapivě obložené mapami všech velikostí a typů. Rozvěšené po celém obchodě, jako kdyby se snažily zachytit každý kousek světa.

Ohledně k nim přiběhl podsaditější shrbený muž s brýlemi posazenými na nose. „Zdravím, o jaké služby máte zájem, přátelé? Nebo jdete snad koupit některou z mých map?“ zeptal se nadšeně.

„Potřebujeme mapu celého kontinentu,“ vysvětlil jednoduše Adelar.

Zvedl prst na znamení, aby vyčkali. Odšoupal se k truhlici v koutě, z tubusu vyndal srolovaný pergamen a rozložil jej na stůl.“

„Standardní provedení, jestli vám jde o tohle. Podívejte,“ přešel po ní prstem. „Budete s ní určitě spokojeni.“

Kamar mapu otočila k nim a oba zvědavě nahlédli.

„Přesně, co jsme potřebovali,“ potvrdil po chvíli Adelar. „Vezmeme si ji. Můžeme platit tímhle?“ položil před kartografa maličký úlomek ze zlata.

Uchopil úlomek mezi dva prsty zamazané od inkoustu a barev a zblízka si ho prohlédl. „Ano, stačí. Odkud jste? Nevypadáte jako zdejší.“

„Zdaleka, jsme cestovatelé,“ odpověděl Adelar s tajemným úsměvem.

„Cestovatelé... Nevypadáte jako ze žádné země, kterou v Calandii znám.“

„Taky že nejsme odsud.“

„Mhm, chcete říct, že tam,“ ukázal náhodným směrem, „existují nějaké další světy?“

„Ano,“ potvrdil Adelar.

Zahleděl se do svých map rozvěšených po zdech. „Takže jsem měl celý život pravdu...“ zašeptal do ticha.

„No asi ano...“ dodal Adelar.

„Máte čas mi vyprávět? Zaplatím vám,“ naléhal kartograf.

„Není o čem, okolní svět je stejný. Všude jsou lidé jako tady.“

Kartograf ještě chvíli naléhal. „Ale jak to tam vypadá? Jsou tam jiná města? Jiné země? Jiné kultury?“ vyptával se. Adelar však jen zavrtěl hlavou.

Mapu měli, teď jen zmizet z téhle díry. Adelar se otočil na patě a zamířil ke dveřím, Kamar ho následovala. Chtěl se co nejrychleji dostat z tohoto města a vydat se na cestu.

Kartograf ještě chvíli stál na místě a výrazem plným otázek a nedořešených myšlenek. Pak se však vrátil ke svému stolu a začal prohlížet mapy, jako by se v nich marně snažil najít odpovědi...

IV.

Později na palubě lodi Marianne

Adelar zapíchl prst do rozevřené mapy, jejíž okraje se třepetaly v mírném vánku. „Elvador bude náš cíl,“ prohlásil rozhodně.

„Můžeme tomu námořníkovi věřit? Opravdu je ta Érie nepřátelská?“ starala se Moani, která se teprve před pár minutami o všem dozvěděla.

„Myslím, že nelhal. Sice neznáme místní poměry, ale i tady v mapě se uvádí něco o tom, že je Érie v područí diktátora,“ odpověděl Adelar. „Kromě toho jsme se při návratu zakecali na trhu.“

Kamar se mlčky prsty dotýkala různých míst na mapě, jako by se snažila najít nejlepší cestu. „Co kdybychom začali ve městě Sylveron? Je nejbliž, můžeme tam zjistit víc,“ navrhla nakonec.

Všichni jednoznačně souhlasili. Nemělo cenu ztrácet čas a vyčkávat na tomto místě. Společně se shodli na tom, že Sylveron bude jejich první zastávkou na novém kontinentu.

Po krátké zastávce v Poslední výspě, kde zakoupili mapu a zjistili pár detailů o novém světě, vyrazili zpět na moře. Poprvé za dlouhé měsíce konečně mohli plout podle jasných instrukcí.

Co by kamenem dohodil, se východně nacházel Pustý ostrov, jehož obrysy viděli už z přístaviště. Nastavili kurz na jih a podél břehů dopluli až do Dubové zátoky, která tvořila součást samotné pevniny. Plavba probíhala klidně a bez větších problémů.

S příchodem soumraku propluli ústím zátoky, právě když se rozžehla světla obou majáků. Tyto věže, bdící strážci pobřeží, vysílaly jasné paprsky, které lodím pomáhaly udržet bezpečnou vzdálenost od pobřežních skalisek.

Konečně dorazili do přístaviště na opačném konci zátoky. S úlevou zakotvili a uléhali ke spánku ve svých kajutách na palubě. Noc se nesla v poklidném tichu, které jen občas narušovalo jemné šumění vln a skřípání lan.

Adelar s Kamar leželi na posteli obličejem k sobě a s prsty jedné ruky vzájemně propletenými.

„Unikla jsem smrti, kterou mi v Lendárii zajišťovala ta věštba mého zkurveného otce... Od pohozeného dítěte určeného k odstranění, k dnešní Kamar v tomto koutě světa,“ zašeptala.

Sáhl jí volnou rukou do výstřihu a povytáhl zašpuntovanou lahvičku ze skla, zavěšenou na řetízku. Sebrala ji v Medaně sultánovi, jejímu otci, poté co ho podřízla jako prase. Občas se uvnitř zalesklo něco, co připomínalo stříbrné třpytky, ale údajně se měl v lahvičce nacházet uvězněný džin.

„Pokud tam ten tvůj džin skutečně je, co si budeš přát?“

„Čekám na správný okamžik. Traduje se, že budu mít jen tři přání. Potom džin nadobro zmizí.“

„Můžeš si přát všechno, co tě napadne...“

„Ano... ale nemyslím, že si můžu přát opravdu cokoliv. Takže se nestanu královnou celé planety ani všemocnou bytostí určující osud vesmíru,“ zahihňala se. Zandala si lahvičku zpět za výstřih.

„Jsem zvědavý...“

„Budeš si muset počkat,“ pohládila ho po vlasech. „Pokud tam je, může se jednat o jediný kus na celém světě.“

„Máš šanci změnit mnoho věcí k lepšímu...“

„Jo, ale budu hledět hlavně na naše zájmy. Chci pro nás něco výjimečného, dobrý konec,“ prohlásila Kamar.

„Něco ve smyslu – žili spolu šťastně až do smrti...?“ zeptal se s lehkým úsměvem.

„Ano, tak něco,“ potvrdila.

„Doufám, že i Moani s dětmi se dočkají svého dobrého konce. Jsou hodní lidé.“

„Určitě, získají tady taky své místo. Miluju tě, Kamar.“

Políbila ho na rty. „I já...“ zašeptala.

„Když si vzpomenu, žes mě zachránila z vězení a teď jsme tady spolu...“

„My jižané, i když se tak sama označovat nechci, věříme, že všechno dění má hlubší smysl. Ať špatné nebo dobré.“

„Opravdu? Pak nerozumím, proč jsou tvoji lidé takoví...?“

„Sama nerozumím, proč jsou jižané takoví, jací jsou... I proto jsem odtamtud chtěla utéct. Nejsem taková.“

Povzdechl si. „Oba jsme si zažili dobré i zlé časy. Ty jsi utekla nedobrovolně předurčenému osudu a já zase doufám, že...“ zarazil se, jeho pohled sklouzl k jejich spojeným dlaním.

„Že co?“ zeptala se Kamar.

„Že najdu někde v sobě dostatek smíření se sebou samotným. Celej život jsem pro někoho proléval krev, teď doufám, že už nebudu muset. Chci žít v klidu, mít s tebou rodinu...“

Rozzářila se širokým úsměvem. „Rodinu...?“

„Děti, které vyrostou v lásce, nechci, aby poznaly, co my. Měl jsem čas během plavby přemýšlet. Nechci zabíjet, pokud nebudu muset. Chci žít jako obyčejný člověk, ale i tak nemůžu vědět, co si pro nás osud přichystá... Kdo ví.“

„Proč o tom právě teď mluvíš?“

„Je příležitost říct ti o svých myšlenkách. A chci, abys o těch mých věděla, než zítra vystoupíme na břeh. Pak nebude čas.“

„Svou minulost jsi nechal v Lendárii. Teď začínáš s čistým štítem, jako já.“

„Asi máš pravdu, ale že jsem byl vojákem, ze sebe nedokážu úplně vymazat. Jen překrýt tím, co dobrého nás snad čeká a možná až časem zapomenout,“ přiznal Adelar s nádechem smutku v hlase.

„Máš přirozené myšlenky. Taky nebudu úplně v klidu, než započne to naše – žili spolu šťastně až do smrti,“ prohlásila Kamar. Pevně ho objala a přitiskla se k němu, jako by se chtěla schovat před všemi strachy a nejistotami.

Následujícího dne se za svítání vydali pěšky do přilehlé vesnice, která ležela na dohled od města Sylveron. Ranní mlha se pomalu rozplývala a odhalovala malebnou krajinu slibující klidný a prosperující život. Vzduch byl svěží a plný vůně rosy.

Širé pláně, louky, obdělávané lány se táhly, kam jen oko dohlédlo. V okolí města se nacházelo mnoho menších vesnic, mezi nimiž se pohybovaly obchodní karavany, vozy se zásobami a lidé, převážně místní rolníci.

Město Sylveron vyrůstalo z těchto plání jako centrum, opora pro daleké okolí Elvandorské vysočiny. Již z dálky bylo patrné, že jejich stavební sloh je hrubší, ale podobný tomu v Theoře.

Silné, vysoké hradby a obranné věže, tyčící se od sebe každých dvě stě metrů, ukřívaly životy tisíců lidí a dávaly pocit bezpečí.

Prašné cesty, na některých místech zpevněné kameny, lemovaly ovocné stromy, nejčastěji hrušně. Krajinu kromě polí protínaly i uměle vykopané potoky. Plodinám se zde na první pohled velmi dařilo.

Šli pěšky, užívali si pevnou půdu pod nohama a okolí kypící životem. Vzduch voněl sladkým pylem a zpěv ptáků naplňoval krajinu harmonií. Slunce hřálo jemně a na nebi se pohybovaly bílé chomáčky mraků.

„Tohle je ten ráj, o kterém jsi snila, Kamar,“ prohlásil Adelar.

Během několika okamžiků se však idylka přetavila v peklo. Nejprve v dáli zahlédli skupinky lidí, jak vyděšeně prchají směrem k městu, poté se dali na zběsilý útěk i všichni v jejich okolí. Čím jich bylo víc, tím větší paniku vyvolávali. Křičeli a varovali ostatní.

Jedna z žen na ně mávala, aby si pospíšili do bezpečí. Adelar věděl, že je zle, ale nerozuměl, před čím přesně utíkají.

„Kamar, běž s ostatními. Nevím, co se ksakru děje, ale musím dát pozor na Moani a děti, jsou pomalé, takže běž napřed. Hlavně běž!“

„Můžeš potřebovat mou pomoc. Nechci tě teď opustit,“ protestovala Kamar.

„Běž!“ zopakoval Adelar důrazně.

Po cestě se vyřítit jezdec na koni. Vypadal jinak než elvandarští vojáci, které potkali. Měl na sobě tmavou zbroj, zdobenou symbolem sevřené pěsti s vavřínovými větvíčkami. Adelarovy obavy se naplnily...

Jezdec řval, mával kolem sebe zbraní a jakmile na koňském hřbetu snadno dohnal jednoho rolníka, který se snažil utéct středem cesty, bez milosti mu vrazil ostří své šavle do zad. Rolník se s křikem skácel k zemi.

V tu chvíli si jezdec všiml skupiny v čele s Adelarem, která se snažila ukrýt v poli. Zkřivil svou tvář v krutém úsměvu a rozjel se proti nim.

Děti začaly panikařit a pevně se chytily za ruce vyděšené Moani.

„Sakra, Kamar! Běž! Budeme hned za tebou,“ křikl Adelar.

Naštvaně zaklela a vydala se na útěk, i když se za nimi neustále ohlížela.

Jezdec přidal na rychlosti a jeho kůň se řítíl vpřed jako stín.

„Moani, uhněte z cesty a skryjte se v tom poli! Rychle!“ nařídil Adelar.

Na jeho rozkaz se konečně pohnula z místa a odtáhla děti, kam řekl.

On sám se postavil jezdcí. Tasil meč a pevně ho sevřel v ruku. Na poslední chvíli uhnul, sehnul se a sekl příčně proti předním nohám koně. Ten bolestně zaržál a s kotrmelci se zřítíl k zemi. Jezdec pád se zlomeným vazem nepřežil a zůstal bezvládně ležet na prašné cestě.

Blížili se další nepřátelé, ale kvůli velkému počtu lidí, které chtěli pobít, si zpočátku Adelara nevšimli, i když se k nim téměř přiblížil. Díky tomu měl možnost jednoho strhnout ze sedla, proklál mu hrud' a sám na volného koně nasedl.

Ohlédl se na místo, kam poslal Moani s dětmi, ale neviděl je. Nejspíš se dobře schovali.

Zpoza zatačky se vyhrnuli další jezdcí honící ubohé vesničany. Jejich vraždění dle smíchu a nadávek považovali za zábavu. Tohle nebyl útok armády, ale záškodníků, kteří měli za úkol vyvolat paniku a zabít tolik nevinných, kolik budou moci.

Adelar popohnal hřebce a proletěl kolem nich. Jen co nejbližšímu, který se smál ze všech nejvíc, uťal hlavu, byl odhalen. Mrtvola mezitím zakrvácela celé sedlo a žuchla na zem. Polovina skupiny se vydala za ním.

V mžiku stočil koně pomocí uzdy do polí, kam se rozjel, aby ze sebe ty bastardy setřásl, ideálně je pobil jednoho po druhém. Po chvíli měl pocit, že za sebou slyší jen dva, kteří vytrvali v jeho pronásledování.

Zbývající se asi vrátili masakrovat nevinné, bezbranné vesničany, což považovali rozhodně za lákavější a snazší, než pronásledovat ujíždějího chlapa.

Adelar z koně seskočil, pleskl ho po zadku, ten zaržál a prchl pryč. Adelar se mohl v poli ukrýt a počíhat si na ně.

Nejbliž se nalézal lehce oděný nájezdník s dlouhým oštěpem. Rozhrnoval vysoké olistěné stonky, na kterých rostly kukuřičné klasy.

Adelar se rozeběhl, skočil na něj a srazil k zemi. Než se muž oklepal, už mu na ústech držel dlaň a do hrudi mu v tu chvíli zajela čepel, která ho umlčila navěky.

Oštěp padlého se hodil a nic netušící druhý nájezdník prohledávající okolí, ho inkasoval zaražený v těle. Mrtvý zůstal sedět na koni, který se jako by nic začal spokojeně pást.

Moani a děti se měly nacházet stále ukryté v poli u cesty. Jenže Adelar si pro ně přišel příliš pozdě. Když se prodral vysokým porostem kukuřice, spatřil hrůznou scénu.

Napočítal okolo nich na dvacet ozbrojenců, které nemohl přemoci. Klečeli před nimi na kolenou s rukama za hlavou.

V jejich čele stál drsný chlap, šedesátník, jehož zjev budil hrůzu. Silné paže jako dvě klády, velké kulaté břicho, vrásčité obličej, plochý nos, na bocích hlavy mu zbývaly poslední zažloutlé vlasy. Tvrdej bastard, ale pro Adelara jen pomalá, udýchaná krysa. Navíc mu zvráceným způsobem připomínal lidoopa s nápadně dlouhými končetinami.

Odhodlával se, že zaútočí, aby jim alespoň umožnil utéct. Jeho plán na nesmyslný útok odvrátilo zatroubení na roh, kdy proti nájezdníkům vyběhli z okolí modrostříbrně oděni elvandarští vojáci. Vydal se jim na pomoc, doufajíc, že společně zastaví tyto zločince.

Jenže ten bastard Moani zvedl ze země za vlasy a jiný chlap ji k sobě vyhoupl do sedla. Stejný průběh měl únos Anyi, kterou si k sobě do sedla vzal další nájezdnický parchant. Adelar s hrůzou sledoval, jak je odvázejí pryč.

Dívka křičela, ale neměla sílu se chlapovi vyvléct. Moani se snažila o totéž, ale nejdřív ji a pak i dívku uspaly dobře mířenou ranou do hlavy.

Camilo dosud klečící na zemi vyskočil na nohy a rozeběhl se proti jejich vůdci, té břichaté bestii. Začal do něj tlouct pěstičkami, jen chtěl chránit svou sestru a tetu. Projevil víc odvahy než kdejaký dospělý muž.

Chlapec kromě marných úderů začal i řvát nesrozumitelné nadávky, aby je pustili. Koně s jejich únosci se vzdalovali a ujížděli tak rychle, až se jim za kopyty tvořila mračna prachu.

Adelar běžel, aby se dostal alespoň ke Camilovi včas. Chlapce však ten břichatý velitel ze sebe setřásl a několikrát rychle za sebou ho praštil obrovskou prackou do hlavy, až se Camilo sklátil k zemi a ztratil vědomí. Nebylo by divu, kdyby ho těmi údery na místě zabil.

Plešoun si všiml, jak se k němu rozzuřený Adelar blíží, a když uviděl, že je pro něj situace ztracená, vyhoupnul se na posledního koně a tryskem ujel z místa.

Elvandarští pobili zbytek nepřátel a Adelar ještě chvíli ze setrvačnosti běžel opačným směrem za únosci. Celý udýchaný nakonec zastavil a pozoroval ujíždějící koně a prach, který se za nimi táhl.

Zaskřípal zuby a celou svou myslí se upínal k tomu člověku, který skupinu nájezdníků vedl. Zapamatoval si, jak vypadá, jeho obličej, rysy a pokud tu ohavnou zrůdu ještě někdy uvidí, zabije ho.

Tehdy si ještě plně neuvědomoval, jak moc bude tuto zrůdu připomínající lidoopa nesnášet...

Opřený jednou rukou o koleno a druhou o meč zapíchnutý v hlíně ještě chvíli rozdýchával marnou šanci doběhnout únosce.

S krůpějemi potu na čele se vrátil za Camilem, jehož se již pokoušeli probudit z bezvědomí dva elvandarští vojáci.

„Vy jste jeho otec?“ ptal se ozbrojenec v modrostříbrných barvách.

Neodpověděl, věnoval mu jen matný pohled a doklopýtal dalších pár metrů ke klukovi. Ten ležel zády na zemi, rozbitá hlava, spousta krve a byl stále v bezvědomí. Jeho tvář byla bledá a jeho dech mělký.

„Ptám se znovu, vy jste jeho otec?“ zeptal se ještě jednou voják a zvýšil hlas. Když ani tak Adelar neodpověděl, došel k němu a popadl ho za ruku.

Vysmekl se mu, odstrčil vojáka od sebe a zařval: „Jo, kurva! Nechte mě být!“ klekl si ke Camilovi a pohládl po tváři.

Situaci si vzal na starosti rotmistr, který oddílu velel. „Poslyšte, pomůžeme vám syna odnést do města. Podívají se na něj.“

„Děkuju,“ vytlačil ze sebe nasupeně. „K čemu tady došlo?“ zvedl k němu hlavu.

„Vy nevíte? Žoldáci z Érie takhle napadají naše lidi.“

„Proč?“ zeptal se Adelar.

„Schválně, berou otroky, vraždí. Chtějí nám podrýt morálku.“

„Válčíte s nimi?“

„Nevím, jestli se tomu dá říkat válka.“

„Tohle je válka,“ utvrdil ho Adelar a postavil se na nohy.

„A co jste zač? Viděl jsem, jak bojujete, ale k nám zjevně nepatříte.“

Zakroutil hlavou. „Můžete mě odvést za vašim velitelem?“

Po chvíli váhání rotmistr pevně sevřel ústa a neochotně přikývl. „Asi to tak bude lepší. O kluka se nestarejte, najdete ho v lazaretu u svaté Anežky.“

Přikývl. „Děkuju...“

„A teď pojd'te. Jste tady sám nebo se někomu od vás podařilo utéct?“

„Má snoubenka by měla být ve městě.“

Voják nabídl Adelarovi koně a vydali se spolu cvalem do Sylveronu. Cesta byla tichá a pochmurná, jako by i příroda truchlila nad ztrátou nevinných životů.

„Odkud tedy jste?“ vyptával se rotmistr.

„Zdaleka, nejsme místní. Hledáme tady nový život.“

Cesta k městu byla pustá, stejně jako všechna pole v dohledu. Potkali jen pobité rolníky a žoldáky z Érie.

„Pak jste přišli v nevhodnou dobu...“ prohlásil voják s povzdechem.

„Jak dlouho ta nevhodná doba trvá?“ rýpl si.

„Už celou jednu generaci.“ Nezněl nadšeně.

„Panebože...“ vydechl Adelar.

„Co jste zač? Řeknete mi to konečně?“ střídavě na něj koukal, když nemusel zrovna dávat pozor na cestu.

„Věřte nebo ne, ale voják jako vy.“

„Aha, dezertér?“ zeptal se rotmistr s nádechem ironie.

„Ne, oficiálně jsem mrtvý. Kam naše přátele unesli?“

„Těch míst může být mnoho. Nevím, kam přesně.“

„Hezký, ale já se za nimi musím dostat a osvobodit je.“

Bud' to mi něco uniká nebo jste blázen... Sám nemáte šanci.“

„Mám šanci,“ odsekl Adelar. „Nic o mně nevíte.“

Pokrčil rameny. „Pro mě za mě.“

Vjeli skrze otevřenou bránu do města. Uvnitř stále panoval zmatek, na ulicích postávali vyděšení lidé, kterým se podařilo utéct za hradby města, kam se útočníci v menších skupinách neodvážili. Kromě toho by čelili salvě z ochozů hradeb.

Ucítil směs vůní. Čerstvě upečený chléb, koření, pivo, zápach ze zrajících sýrů a kouř z kovářských a platněřských dílen.

Jak vedl rotmistr Adelara dál do města, život zde již plynul v klidu oproti okrajovým čtvrtím plným vystrašených lidí, kteří uprchli před vražděním.

Obchodníci se pokoušeli hlasitě upozornit na své zboží, děti běhaly křížem krážem, pletly se jim do cesty a hrály si mezi stánky. Z oken domů často viselo mokré oblečení schnoucí na vzduchu.

Kamenné domy s doškovými střechami se tísnily jeden vedle druhého, vytvářejíce labyrint, ve kterém se dalo snadno ztratit. Náměstí dominovala velká kašna, kolem níž se shromažďovali obyvatelé, aby si vyměnili novinky a drby.

„Tady uvážeme koně a zavedu vás za velitelem,“ ukázal na kasárenskou budovu překypující vojáky v modrostříbrné barvě výzbroje.

Slezl z koně a uzdu omotal kolem dřevěného plůtku vedle dalších koní. Rozhlédl se po náměstí, ale Kamar nikde nezahlédl. Určitě si ho dřív nebo později najde. Přesto se mu sevřel obavami žaludek.

Bez otálení byl zaveden vojensky strohými místnostmi přímo za velitelem do už o něco vyzdobenější, útulnější kanceláře.

„Pane,“ zasalutoval rotmistr. „Tento muž s vámi chce naléhavě hovořit.“

Zvedl oči od lejster. „Pohov, rotmistře, můžete odejít.“

Přikývl, poplácal na rozloučenou Adelara po rameni a odkráčel z kanceláře pryč.

Velitel poukázal rukou, aby se posadil.

„Co vás přivádí? Určitě k tomu máte závažný důvod, když chcete mluvit zrovna se mnou.“

„Před chvílí jsme se já a další čtyři členové mé skupiny ocitli pod útokem nějakých šmejdů z Érie. Dva z nich unesli, jeden je těžce zraněn. Snoubence se asi podařilo dostat do města.“

„Dobrá, ale popořadě. Kdo jste, pane...?“ zeptal se zvědavě velitel.

„Adelar ze Solnohřbetu.“

„Plukovník Valear. Pokud nepočítáte patolízalské úředníky na radnici, jsem v Sylveronu člověk s nejvyšším úřadem.“

„Rád vás poznávám, pane.“

„Že vy máte něco společného s armádou?“ kývl k němu hlavou.

„Býval jsem voják.“

Jako reakci se pousmál, jelikož nemluvil s civilistou. „A ten Solnohřbet leží kde? Nikdy jsem o takovém místě neslyšel.“

„Několik měsíců plavby lodí.“

Naklonil hlavu na stranu a zacukal mu koutek úst. „Vy si neděláte srandu...“ konstatoval. „Co tady pohledáváte?“ zeptal se Valear lehce